

ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО; ГОСПОДАРСЬКО-ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРАВО

Владислав Володимирович АНДРЕЙЦЕВ,
кандидат юридичних наук,
докторант Донецького національного університету
імені Василя Стуса (м. Вінниця),
andreytsev.v@gmail.com

УДК 346.1:349.6

ПОНЯТТЯ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ, ПОВ'ЯЗАНОЇ З ОБ'ЄКТАМИ ПІДВИЩЕНОЇ НЕБЕЗПЕКИ

Аналізується чинне законодавство України, спрямоване на регулювання господарської діяльності, пов'язаної з об'єктами підвищеної небезпеки, проводиться порівняльна характеристика Закону України «Про об'єкти підвищеної небезпеки» із міжнародно-правовими документами та Європейського Союзу, обґрунтовуються пропозиції щодо усунення розбіжностей у правовому забезпеченні вказаних правовідносин та їх кодифікації у чинному Господарському кодексі України.

Ключові слова: господарська діяльність, пов'язана з об'єктами підвищеної небезпеки, об'єкти та джерела підвищеної небезпеки, ризик господарської діяльності, обтяженої небезпечними речовинами (небезпечними факторами).

Господарська діяльність, пов'язана з об'єктами підвищеної небезпеки, є різновидом господарської діяльності та загальної категорії «діяльності» як форми практики (практичної діяльності), за допомогою якої людина змінює, перетворює світ [1, с. 303]. Діяльність в енциклопедичній та словниковій літературі, у свою чергу, має декілька смислових значень: дії людей у якій-небудь галузі; докладання своєї праці до чого-небудь; функціонування органів живого організму; роботи певної організації, установи тощо; виявлення саме енергії до чого-небудь [2, с. 254].

Заслуговує на увагу визначення діяльності як процесу, в ході якого людина відтворює і творчо перевтілює природу, роблячи тим самим себе діяльним суб'єктом, а освоєні ним явища природи — об'єктом своєї діяльності [3, с. 96].

Це дозволило деяким вченим розглядати діяльність через призму взаємодії людини з навколишнім світом, у якому він свідомо досягає поставленої мети [4,

© Андрейцев В. В., 2016

с. 214], розуміючи, що діяльність завжди є активною з певною метою запланованого результату.

Тож логічно, що психологічна структура діяльності включає мету, мотив, спосіб та результат [4, с. 214].

З цих наукознавчих засад і бажано, на наш погляд, розглянути правові засади господарської діяльності, пов'язаної з об'єктами підвищеної небезпеки.

Господарський кодекс України (ГК України) визначає господарську діяльність як діяльність суб'єктів господарювання у сфері суспільного виробництва, що спрямована на виготовлення та реалізацію продукції, виконання робіт чи надання послуг вартісного характеру, які мають цінову визначеність (ч. 1 ст. 3) [5].

Логічно, що господарська діяльність, яка здійснюється для досягнення економічних і соціальних результатів та метою одержання прибутку, є підприємництвом, а суб'єкти підприємництва — підприємцями. Якщо така діяльність здійснюється без мети одержання прибутку, то вона набуває характеру некомерційної господарської діяльності (ч. 2 ст. 3) [5].

Отже, господарська діяльність, пов'язана з об'єктами підвищеної небезпеки — це сфера практичної діяльності, спрямованої на отримання певного результату у формі продукції (продукту, товару тощо), яка має притаманний їй вартісний еквівалент на ринку обігу продукції (національному, транснаціональному) у формі обміну, реалізації та інших законодавчо допустимих товаро-грошових засад, що визначають вартість та ціну виготовленої (переробленої) продукції.

Разом з тим така господарська діяльність реалізується (здійснюється) за певних юридично значимих обставин, оскільки вона пов'язується з (обтягується) об'єктами підвищеної небезпеки у різних сферах поводження з цими об'єктами — виготовлення, переробка, транспортування, зберігання тощо небезпечних речовин та інших небезпечних факторів. Іншими словами, така господарська діяльність здійснюється у різних сферах господарювання, яка обтягується об'єктами підвищеної небезпеки (небезпечними факторами).

Таким чином, для цієї господарської діяльності характерні й відповідні суб'єктно-об'єктні зв'язки, що породжують підвищену небезпеку для суб'єктів господарювання, інших учасників зазначених правовідносин та третіх осіб, що перебувають у зоні впливу об'єктів підвищеної небезпеки і тим самим характеризують цей різновид господарської діяльності щодо організації та здійснення, поводження з небезпечними об'єктами (небезпечними речовинами та іншими небезпечними факторами).

В. С. Щербина у зв'язку із вказаним визначенням виділяє такі загальні ознаки господарської діяльності:

а) особливий суб'єктний склад (господарську діяльність здійснюють суб'єкти господарювання);

б) особливу сферу здійснення господарської діяльності — сферу суспільного виробництва;

в) вартісний характер результатів господарської діяльності, що мають цінову визначеність [6, с. 7].

Близький до цього підхід, висловлений Н. О. Саніахметовою [7, с. 8].

Г. Л. Знаменський, коментуючи зміст ст. 3 ГК України зазначає з цього приводу, що найважливіші ознаки основної господарської діяльності полягають в наступному:

1) вона здійснюється у сфері суспільного виробництва (і ніяк у сфері особистого споживання);

2) базується на ринкових засадах і спрямована на задоволення приватних і публічних інтересів;

3) пов'язана з тією стороною суспільного виробництва, в якій здійснюється господарське використання майна;

4) це діяльність, що організує виробництво та використання майна;

5) результати діяльності мають вартісний характер [8, с. 12].

Аналізуючи характерні ознаки підприємницької діяльності ще до прийняття ГК України, Н. О. Саніахметова вказує на сім її основних ознак:

а) ініціативність і самостійність;

б) творчий та інноваційний характер;

в) систематичність (регулярність, професійність, постійність);

г) ризиковий економічний характер;

ґ) цільове спрямування на одержання прибутку;

д) самостійна юридична відповідальність;

е) соціально відповідальний характер [9, с. 12–20].

Господарська діяльність пов'язана з об'єктами підвищеної небезпеки, як особлива форма господарської діяльності має відповідати загальним принципам господарювання:

1) забезпечення економічної багатоманітності та рівному захисту державою усіх суб'єктів господарювання;

2) свободи підприємницької діяльності у межах, визначених законом;

3) вільному рухові капіталів, товарів та послуг на території України;

4) обмеження державного регулювання економічних процесів у зв'язку з необхідністю забезпечення соціальної спрямованості економіки, добросовісної конкуренції у підприємстві, екологічного захисту населення, захисту прав споживачів та безпеки суспільства і держави;

5) захист національного товаровиробника;

б) заборони незаконного втручання органів державної влади та органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб у господарські відносини.

Рівною мірою на цей вид господарської діяльності поширюються засоби державного регулювання, зокрема:

а) державне замовлення;

б) ліцензування, патентування, квотування;

в) сертифікація та стандартизація;

г) нормування та лімітування;

ґ) регулювання цін і тарифів;

д) надання інвестиційних, податкових та інших пільг;

е) надання дотацій, компенсацій, цільових інновацій та субсидій.

У сфері господарювання застосовується також технічне регулювання:

а) технічні регламенти;

б) стандарти;

в) кодекси ustalеної практики;

г) технічні умови та інші засоби, способи й умови регулювання.

Отже, господарська діяльність, пов'язана з об'єктами підвищеної небезпеки, є особливою формою господарської діяльності, обтяженою об'єктами підвищеної небезпеки та окремим різновидом загальної категорії «діяльності», а тому наявні всі підстави розглядати їх через призму співвідношення категорій загального, особливого та одиничного, що використовуються у теорії пізнання суспільних явищ. Адже відоме висловлювання про те, що всяке загальне є лише часточкою або стороною, сутністю окремого, оскільки вона тільки приблизно охоплює всі окремі предмети. Окреме є загальним, воно не існує по-іншому, як у зв'язку, що веде до загального [10, с. 318]. Разом з тим знання загального суперечливе: воно мертве,

нечисте, неповне тощо, але воно тільки і є ступенем пізнання конкретного [10, с. 252].

У цьому зв'язку зазначимо, що спеціальних приписів, які б розкривали специфіку господарської діяльності, пов'язаної з об'єктами підвищеної небезпеки, чинний ГК України не містить, хоча зазначено в статті 7, що відносини у сфері господарювання регулюються Конституцією України, цим Кодексом, законами України, нормативно-правовими актами Президента України та Кабінету Міністрів України, нормативно-правовими актами інших органів державної влади та органів державної влади і місцевого самоврядування, іншими нормативними актами.

Певний правничий та науковий інтерес у нас, з цієї точки зору, складають приписи Закону України «Про об'єкти підвищеної небезпеки» [11].

Відповідно до ст. 1 вказаного Закону *об'єкт підвищеної небезпеки* (курсив автора — В. А.) — об'єкт, на якому використовуються, переробляються, зберігаються або транспортуються одна або кілька небезпечних речовин у кількості, що дорівнює або перевищує нормативно встановлені порогові маси, а також інші об'єкти як такі, що відповідно до Закону є реальною загрозою виникнення надзвичайної ситуації техногенного та природного характеру.

Зазначене визначення, як бачимо, не дає прямої відповіді щодо об'єкта підвищеної небезпеки, а лише вказує, що це об'єкт, на якому здійснюються поводження з небезпечними речовинами — виготовлення, перероблення, зберігання або транспортування однієї або кількох небезпечних речовин.

Отже, пряму небезпеку для оточуючих справляє не сам промисловий чи транспортний об'єкт, який будується (створюється) для цього, а лише таким він стає небезпечним у зв'язку з поводженням на ньому небезпечної речовини — однієї чи декількох їх категорій.

Закон наводить визначення небезпечної речовини — хімічної, токсичної, вибухової, окислювальної, горючої речовини, біологічних агентів та речовини біологічного походження (біологічної, мікробіологічної, біотехнологічних приписів, техногенних для людей і тварин мікробіоорганізмів тощо), *які становлять небезпеку для життя і здоров'я людей та довкілля* (курсив автора — В. А.), сукупність властивостей речовин і/або особливостей їх стану, внаслідок яких за певних обставин може створитися загроза життю і здоров'ю людей, довкіллю матеріальним та культурним цінностям.

Реальну, безпосередню небезпеку (ризик) для людей, їх життю і здоров'ю, довкіллю та вищевказаним цінностям становлять небезпечні речовини або категорії небезпечних речовин, у силу чого саме їх доцільно визнавати об'єктами підвищеної небезпеки, а діяльність, пов'язану із ними, відповідно небезпечною діяльністю із встановленим правовим режимом використання (експлуатації народногосподарських об'єктів, на яких присутні (наявні) небезпечні речовини); доцільно її визнавати відповідно до усталеної судової практики джерелами підвищеної небезпеки.

У силу цього для такого різновиду господарської діяльності характерним є не тільки ризиковий економічний характер, на що вказує Н. О. Саніахметова, але й соціальний, економічний ризик (небезпеку) [9, с. 12–20].

У такому разі діяльність, яка здійснюється на відповідному устаткуванні та пов'язана з небезпечними речовинами на відповідних промислових або транспортних об'єктах, логічно повинна визнаватися джерелом підвищеної небезпеки, згідно зі ст. 1187 Цивільного кодексу України, оскільки *джерелом підвищеної небезпеки є діяльність, пов'язана з використанням, зберіганням, утриманням транспортних засобів, механізмів та обладнання, використанням, зберіганням хімічних, радіоактивних, вибухо- і вогненебезпечних та інших речовин, утриманням диких*

звірів, службових собак та собак бійцівських порід тощо, що створює підвищену небезпеку для особи, яка цю діяльність здійснює, та інших осіб.

Саме в такому контексті Конвенцією ООН «Про трансграничний вплив промислових аварій», прийнятої 17 березня 1992 р. [12], визначається небезпечна діяльність як будь-яка діяльність, у процесі здійснення якої одна або більше небезпечних речовин наявні, або можуть бути у рівних кількостях, або таких, що перевищують граничні межі, передбачені вимогами цієї конвенції, які здатні привести до транскордонного впливу.

Тому є всі підстави підтримати позицію, викладену в юридичній літературі, що об'єктами підвищеної небезпеки доцільно визнавати не народногосподарські об'єкти, на яких виробляються, переробляються, зберігаються або транспортуються небезпечні речовини, а власне, самі небезпечні речовини, які створюють загрозу життю і здоров'ю людині, довкіллю та різним цінностям.

Відтак діяльність на об'єктах, у яких виробляються, переробляються, зберігаються, транспортуються небезпечні речовини, варто розглядати як джерела підвищеної небезпеки в контексті ст. 1187 ЦК України.

Діяльність, яка пов'язується з небезпечними речовинами, є потенційно небезпечною, яка повинна реалізовуватися у специфічному правовому режимі, що базується на ризику та визнаному юридичному факті, а це обумовлює відповідальність зобов'язаної особи відшкодувати збитки, заподіяної внаслідок настання негативного наслідку, незалежно від її вини, а за самий факт настання шкоди, здійснення комплексу організаційно-господарських заходів щодо відвернення небезпеки небезпечних речовин та забезпечення безаварійної господарської діяльності щодо експлуатації споруд, механізмів та обладнання, на яких виробляються, переробляються, зберігаються, транспортуються небезпечні речовини.

Отже, Конвенція ООН від 17 березня 1992 р. пов'язує небезпечну діяльність саме із небезпечними речовинами, які присутні або можуть бути присутні в процесі такої діяльності у рівних кількостях або таких, що перевищують граничні кількості, спроможних привести до транскордонного впливу.

Закон України «Про об'єкти підвищеної небезпеки», імплементуючи приписи конвенції, визначає діяльність небезпечною виключно щодо об'єктів підвищеної небезпеки, на яких вона здійснюється та пов'язана з небезпечними речовинами, змінивши ракурс розуміння об'єктів небезпеки з небезпечних речовин на джерела підвищеної небезпеки, що потребує законодавчого корегування та приведення у відповідність до вимог міжнародно-правового регулювання, на що справедливо зазначалося у свій час у юридичній літературі [13, с. 91–106].

Ще більш чіткіше на об'єкти підвищеної небезпеки акцентується увага в Директиві Ради Європейського Союзу «Щодо контролю за безпекою серйозних аварій, пов'язаних з викиданням небезпечних речовин» від 9 грудня 1996 р. № 96/82/ЄС [13, с. 91–115] (курсив автора — В. А.) в редакції Директиви 2012/18/ЄС від 4 липня 2012 р. [14].

Директива дає визначення промислового об'єкта, тобто технічного підрозділу підприємства, на якому виробляються, використовуються, вантажаться або складаються небезпечні речовини, що включає все обладнання, споруди, мережу трубопроводів, виробничі механізми, інструменти, приватні залізничні шляхи, доки розвантажувальні небезпечні пристрої, які обслуговують цей об'єкт, пірси, склади або аналогічні споруди на плаву та іншої конструкції необхідні для функціонування цього народногосподарського об'єкта.

У той же час уточнюється категорія «небезпечна речовина, як-то речовина, склад або суміш, наведені в додатку до Директиви, або такі, що відповідають

критеріям, викладеним у частині другій Додатку і присутні в якості сировини, продукту, побічного продукту, відходу або проміжкового продукту, включаючи речовини, щодо яких є підстави вважати, що вони можуть призвести до виникнення аварій, тобто події, як значний викид, пожежа або вибух, що відбувся в результаті неконтрольованих змін у процесі експлуатації підприємства, що потрапляє в сферу дії Директиви і призводить до серйозної небезпеки — безпосередньої, або із сповільненим ефектом — для здоров'я людей і/або для навколишнього середовища на території підприємства або за його межами і пов'язане з одним або декількома небезпечними речовинами (курсив автора — В. А.).

Директива визначає «небезпеку» як власну властивість небезпечної речовини або фізичну ситуацію, які потенційно небезпечні для здоров'я людей і/або навколишнього середовища, тобто для якої характерний ризик як ймовірність відповідної події, що відбувається у відповідний час або за відповідних обставин.

Викладене дає підставу для висновку про те, що безпосереднім об'єктом небезпеки об'єктивно виступає небезпечна речовина, якій притаманна природна властивість негативно впливати на здоров'я людини, довкілля, інші матеріальні та інтелектуальні цінності, тобто характеризується природною підвищеною небезпекою для оточуючого світу, в силу чого будь-яка господарська діяльність, пов'язана з такою речовиною або їх сукупністю, повинна юридично визнаватися небезпечною, в силу взаємодії (поводження з такими речовинами) у межах їх порогових мас та в присутності на відповідному підприємстві щодо виготовлення відповідної продукції, її перероблення, зберігання та транспортування.

Господарська діяльність, пов'язана з небезпечними речовинами, набуває ознаки ризикової, тобто ймовірності настання негативної події транскордонного впливу на здоров'я і життя людей, довкілля, інших матеріальних та інтелектуальних об'єктів як у межах країни походження, так і сусідніх держав, що потребує відповідного правового забезпечення попередження вказаних наслідків за допомогою міжнародно-правових та приписів національного законодавства (консультування, інформування, прогнозування відповідних сценаріїв у нормальних та екстремальних (спеціальних) ситуаціях, плану ліквідації аварій тощо).

Очевидно, що Закон України «Про об'єкти підвищеної небезпеки» підготовлено на базі коментованих міжнародно-правових документів має дещо своєрідну спрямованість розуміння об'єктів підвищеної небезпеки, перш за все, як предметів технічного, технологічного забезпечення використання небезпечних речовин та поведження з ними відповідних підприємств, на яких здійснюється таке поведження, в силу чого акцент зміщується на саме підприємство або відповідний структурний підрозділ, на якому виробляється, переробляється складається чи транспортується небезпечна речовина, тобто джерела підвищеної небезпеки, де, власне, реалізується відповідна господарська діяльність. Таким чином, вказаний Закон не узгоджується із зазначеними міжнародно-правовими актами і вимогами ст. 1187 ЦК України щодо відповідальності володільців джерел підвищеної небезпеки.

Райнгольд Циппеліус, аналізуючи прояви конкуренції норм права, зазначав, якщо норми, що регулюють співіснування людей, мають забезпечувати чіткі орієнтири правомірності поведінки і правовий мир, вони не повинні суперечити одна одній, а мають взаємно узгоджуватися [15, с. 58].

Таке узгодження повинне проводитися шляхом встановлення відповідності національного господарського законодавства до вимог міжнародно-правового регулювання з метою єдиного правильного розуміння об'єктів небезпеки, тобто небезпечних речовин та джерел підвищеної небезпеки, якими виступають відповідні народногосподарські об'єкти технічного, технологічного призначення, на яких

здійснюється відповідна діяльність щодо поводження з небезпечними речовинами та їх сполуками або небезпечними відходами виробництва. Таким чином, господарська діяльність є ризиковою для життя і здоров'я людей, довкілля, матеріальних цінностей, як у межах території України, так й поза її межами, тобто має транскордонний ризиковий характер, що обумовлює особливості легалізації та здійснення такої діяльності.

У контексті коментованих міжнародно-правових актів прийнята Постанова Кабінету Міністрів України від 13 липня 2016 р. № 445, якою затверджені «Ліцензійні умови провадження господарської діяльності з виробництва особливо небезпечних хімічних речовин, перелік яких визначається Кабінетом Міністрів України» [16], а також Постанова Кабінету Міністрів України від 13 липня 2016 р. № 446 «Про затвердження Ліцензійних умов провадження господарської діяльності з поводження з небезпечними відходами» [17].

Вказані підзаконні нормативно-правові акти урядового рівня є обов'язковими для виконання господарюючими суб'єктами — юридичними особами та фізичними особами-підприємцями щодо ліцензування господарської діяльності, пов'язаної з виробництвом особливо небезпечних хімічних речовин та небезпечних відходів.

Проте ці підзаконно-правові акти не повноважні усунути суперечності, які наявні в Законі про об'єкти підвищеної небезпеки, а лише встановлюють вимоги щодо додержання правил, встановлених, зокрема, Законом України «Про об'єкти підвищеної небезпеки» під час процедури ліцензування господарської діяльності щодо поводження з небезпечними речовинами та відходами.

З метою усунення зазначених протиріч, пропонується внести відповідні корективи у Закон України «Про об'єкти підвищеної небезпеки» та запровадити відповідну главу в ГК України, зокрема доповнити гл. 42 про спеціальний режим господарської діяльності, пов'язаної з об'єктами підвищеної небезпеки, у пропонуваній редакції ст. 419 і ст. 420, (ст. 419): «Господарська діяльність, пов'язана з об'єктами підвищеної небезпеки, визначається цим Кодексом як діяльність суб'єктів господарювання щодо виготовлення, перероблення, зберігання, транспортування небезпечних речовин у межах порогових мас, або з їх перевищенням на підприємстві, установі, організації, що становлять загрозу життю і здоров'ю людині, довкіллю, іншим матеріальним та інтелектуальним цінностям та виникнення аварії транскордонного характеру».

Перелік небезпечних речовин, що мають підвищену небезпеку для життя і здоров'я людей, довкілля та інших цінностей, підлягають обов'язковому ліцензуванню і визначається Кабінетом Міністрів України.

Стаття 420 ГК України може бути викладена у такій редакції: «Суб'єкти господарювання зобов'язані вживати заходів щодо попередження прояву ризику небезпечних речовин, його корегуванню, інформування громадськості, спеціально уповноваженого органу щодо реалізації національної економічної та екологічної політики, додержувати вимог щодо повідомлення про промислові аварії, вживати заходів щодо ліквідації негативних наслідків таких аварій, компенсувати заподіяну шкоду фізичним та юридичним особам відповідно до чинного законодавства».

Список використаних джерел

1. Філософія / за ред. І. Ф. Надольного. К. : Вікар, 1999. 624 с.
2. Сучасний тлумачний словник української мови / за ред. В. В. Дубічинського. Х. : Школа, 2006. 1008 с.
3. Философский словарь / под ред. М. М. Розенталя, П. Ф. Юдина. 2-е изд. М. : Политиздат, 1968. 432 с.

4. *Платонов К. К.* Система психологии и теория отражения. М. : Наука, 1982. 309 с.
5. Господарський кодекс України від 16.01.2003 р. № 436–IV / Верховна Рада України. Законодавство України. URL : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/436-15>.
6. *Щербина В. С.* Господарське право. К. : Юрінком Інтер, 2006. 653 с.
7. Хозяйственный кодекс Украины: Комментарий / под ред. Н. А. Саниахметовой. Х. : Одиссей, 2004. 895 с.
8. Науково-практичний коментар Господарського кодексу України / за заг. ред. В. К. Мамотова. К. : Юрінком Інтер, 2004. 688 с.
9. *Саниахметова Н. О.* Підприємницьке право: Суб'єкти підприємництва. Кредитування. Оренда. Лізинг. Зовнішньоекономічна діяльність. Інвестиції. Антимонопольне законодавство. Захист від недобросовісної конкуренції. Реклама. К. : А.С.К., 2001. 704 с. Економіка. Фінанси. Право.
10. *Ленин В. И.* Полное собрание сочинений. Изд. 5-е. М. : Изд-во политической литературы, 1969. Том 29. Философские тетради. 782 с.
11. Про об'єкти підвищеної небезпеки : Закон України від 18.01.2001 р. № 2245–III // Відомості Верховної Ради України. 2001. № 15. Ст. 73.
12. О трансграничном воздействии промышленных аварий : Конвенция Организации объединённых наций / United Nations Economic Commission for Europe. URL : http://www.unece.org/fileadmin/DAM/env/documents/2013/TEIA/1321013_ENG_Web_New_RUS.pdf.
13. *Андрейцев В. И.* Право екологічної безпеки. К. : Знання-Прес, 2002. 331 с.
14. Directive 2012/18/EU of the European Parliament and of the Council of 4 July 2012 on the control of major-accident hazards involving dangerous substances, amending and subsequently repealing Council Directive 96/82/EC Text with EEA relevance (OJ L 197, 24.7.2012, p. 1–37) / EUR-Lex. URL : <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32012L0018&from=EN>.
15. *Циппеліус Р.* Юридична методологія. К. : Реферат, 2004. 176 с.
16. Ліцензійні умови провадження господарської діяльності з виробництва особливо небезпечних хімічних речовин, перелік яких визначається Кабінетом Міністрів України : затв. постановою Кабінету Міністрів України від 13.07.2016 р. № 445 // Офіційний вісник України. 2016. № 57. Стор. 49. Ст. 1974.
17. Про затвердження Ліцензійних умов провадження господарської діяльності з поводження з небезпечними відходами : постанова Кабінету Міністрів України від 13.07.2016 р. № 446 // Офіційний вісник України. 2016. № 57. Стор. 62. Ст. 1975.

Надійшла до редакції 22.11.2016

Андрейцев В. В. Понятие хозяйственной деятельности, связанной с объектами повышенной опасности

Анализируется действующее законодательство Украины, направленное на регулирование хозяйственной деятельности, связанной с объектами повышенной опасности, проводится сравнительная характеристика Закона Украины «Об объектах повышенной опасности» с международно-правовыми документами и Европейского Союза, обосновываются предложения по устранению разногласий в правовом обеспечении указанных правоотношений и их кодификации в действующем Хозяйственном кодексе Украины.

Ключевые слова: хозяйственная деятельность, связанная с объектами повышенной опасности, объекты и источники повышенной опасности, риск хозяйственной деятельности, отягощенной опасными веществами (опасными факторами).

Andreitsev, V. V. The Concept of Economic Activity Related with High Risk Objects

Analyzed the current legislation of Ukraine, aimed at regulating the economic activities related with high risk objects, conducting the comparative characteristics of the Law of Ukraine «On high risk objects» with international legal documents and the European Union, justified proposals for the removal of differences in the legal provision of these legal relationships and their codification in current Commercial Code of Ukraine.

Keywords: economic activities related with high risk objects, objects and sources of increased danger, the risk of economic activities, burdened with dangers substances (dangerous factors).

